

If you could go
anywhere in the world
right now would it be to a
"where" or to a "who"?

lessonslearnedinlife.com

If you could go
anywhere in the world
right now would it be to a
"where" or to a "who"?

lessonslearnedinlife.com

การพูดและการสอนการพูด

ความหมายของการพูดและการสอนพูดมีดังนี้

การพูด (Speaking) หมายถึงการเปล่งเสียงออกมาเพื่อให้เกิดความหมาย การพูดเป็นการบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้พูด ผู้ฟัง และข้อมูล การพูดเป็น Productive skills เพราะผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูล หรือเป็นผู้ส่งสาร การพูดกับการเขียนถือว่าเป็น Productive skills ส่วนการฟังและการอ่านเป็น Receptive skills เป็นการรับสาร

การสอนพูด (Teaching speaking) ในยุคก่อนหมายถึงการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ เสียง คำศัพท์ โครงสร้างหรือการสอนความรู้ด้านภาษา (Linguistic competence) โดยการสะสมความรู้ทีละเล็กทีละน้อยนำมารวมกัน แล้วในที่สุดก็ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมาเริ่มเปลี่ยนความคิดจากการการสอนความรู้ทางภาษามาเป็นการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะในประเทศเจ้าของภาษา เช่น ออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ อังกฤษ และอเมริกา เริ่มมีผู้อพยพเข้าไปอาศัยอยู่ในประเทศเหล่านั้น การสอนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้มีความรู้ทางภาษาไม่สามารถช่วยให้ผู้อพยพสื่อสารได้ นักการศึกษาด้านภาษาที่สองจึงคิดวิธีการสอนขึ้นมาใหม่เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ซึ่งผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นตามสถานการณ์และบริบทต่างๆ และยังคงเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถเพิ่มขึ้นอีก 3 ด้านดังต่อไปนี้จึงจะสามารถสื่อสารได้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาตามความเหมาะสมทางสังคม (Socio-linguistic competence) หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ และตามบริบท เช่นการใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ

2. ความสามารถในการใช้กลยุทธ์สื่อสาร (Strategic competence) หมายถึงความสามารถในการที่จะใช้กลยุทธ์ต่างในขณะสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารนั้นสื่อความหมายได้ถูกต้องตามความมุ่งหมายของผู้พูด กลยุทธ์สื่อสารที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศและภาษาที่สองใช้ขณะพูดสื่อสารมีดังนี้

2.1 การถ่ายความ หรือการใช้สำนวนใหม่ (Paraphrase) ประกอบไปด้วยเทคนิค ดังนี้

2.1.1 การใช้คำใกล้เคียง (Approximation) ในกรณีที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์ จึงแก้ปัญหาโดยพูดคำที่ใกล้เคียงกัน เช่น พูดว่า pipe เพราะจำคำว่า water pipe ไม่ได้

2.1.2 การคิดคำขึ้นมาใหม่ (Word coinage) ในกรณีที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์จึงสร้างคำศัพท์ขึ้นมาใหม่ เช่น air ball แทนคำว่า balloon

2.1.3 การใช้คำอธิบายอ้อมค้อม (Circumlocution) ในขณะที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้ หรือไม่รู้คำศัพท์จึงใช้การขยายความ เช่น She is, uh, smoking something. I don't know what's its name. That's uh, Persian, and we use in Turkey, a lo of.

ตัวอย่าง

“It is, uh, the thing that make the hair hot. You know, when you clean the hair and then after – that thing that make the hair hot when the hair has water. It's, uh, it use electric to make the hair hot. Is not in the room and I want to use it.”

2.2 การยืม (Borrowing) ประกอบไปด้วยเทคนิคย่อยๆดังนี้

2.2.1 การแปลตามตัวอักษร (Literal translation) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จำนวนจึงใช้คำศัพท์ที่แปลตรงๆ เช่น พูดว่า He invites him to drink. แทนการพูดว่า They toast one another.

2.2.2 การเปลี่ยนภาษา (Language switch) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงใช้ภาษาของตนเองปะปนกับภาษาเป้าหมาย

ตัวอย่าง

“We say in Spanish *secadora* – the dryer, but is for the hair. The dryer of the hair. Do you have the dryer of the hair? I need one please.”

2.2.3 การขอความช่วยเหลือ (Appeal for assistance) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงถามคู่สนทนา เช่น What is this? What called?

ตัวอย่าง

“So, uh, now my hair is wet. And I must go to the party. So now, I need that machine, that little machine. What is the name? How do you call it in English?”

2.2.4 การแสดงท่าทาง (Mime) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงแสดงท่าทางแทนคำพูด เช่น ประบมือ หมายถึงการแสดงความคิดเห็น

ตัวอย่าง

(Imagine that the guest is at the hotel's front desk talking directly to the clerk.)

“Yes, uhm, please, I need, you know the thing, I do this” [gestures brushing her hair and blow-drying it] “after I am washing my hair. Do you have this thing?”

2.2.5 การหลีกเลี่ยง (Avoidance) ประกอบไปด้วยเทคนิคย่อยๆ ดังนี้

2.2.5.1 การเลี่ยงประเด็น (Topic avoidance) ไม่พูดเรื่องที่ไม่มีความรู้หรือไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ

2.2.6 เลี่ยงข้อความ (Message abandonment) ขณะที่พูดบ้างข้อความไม่ได้หยุดชะงักกลางคัน พยายามเปลี่ยนข้อความที่ข้อความได้คล้ายๆกัน

3. ความสามารถในการด้านเนื้อความ (Discourse competence) หมายถึงความสามารถในการเชื่อมโยงส่วนต่างๆของคำศัพท์ ประโยคให้สัมพันธ์กันและสื่อความหมายได้ ความสัมพันธ์ ของเนื้อความมี 2 ลักษณะดังนี้

3.1 ความสัมพันธ์ ระหว่างส่วนประกอบของประโยค (Cohesion) หมายถึงความสามารถของผู้พูดในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างได้ถูกต้องเหมาะสมตามบริบทสื่อความหมายกับผู้ฟังได้ ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงความสัมพันธ์สอดคล้องแบบ Cohesion

Jeff: Hey, Lindsey, how's it going?

Lindsey: Wow! I just had a test and it was really hard!

Jeff: Oh! What was the test about?

Lindsey: Statistics! All those formulas are so confusing!

Jeff: Yeah, I don't like that either.

Lindsey ใช้ Pronoun “it” หมายถึง test ที่ได้กล่าวถึงแล้ว Jeff ใช้คำว่า test เพื่อเชื่อมข้อความให้ปะติดปะต่อกับ Lindsey และ Lindsey ใช้คำว่า statistics และ formulas ซึ่งเป็นคำ synonym

วิธีสอนภาษาในอดีตที่เน้นความถูกต้องของความรู้ทางภาษาเช่น การสอนแบบไวยากรณ์และแปล การสอนแบบ ฟัง-พูด ถือว่ากลวิธีทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นปัญหาของการพูดเพราะเชื่อว่าการพูดต้องมั่นใจว่าถูกต้องจึงพูดไม่ควรพูดผิดๆ ส่วนการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันถือว่ากลวิธีการสื่อสารเป็นการช่วยให้ผู้พูด กับผู้ฟังสื่อความหมายกันได้ถือว่าเป็นเหตุการณ์ปกติของคนที่กำลังใช้ภาษา ที่สอง และครูต้องฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีเหล่านี้ โดยการสอดแทรกเข้าไปในการจัด กิจกรรมการพูดทุกครั้งจะทำให้นักเรียนพูดได้คล่องแคล่วมากขึ้น

3.2 ความสัมพันธ์ของเนื้อความแบบ Coherence หมายถึงความสัมพันธ์ที่เชื่อมความหมายกับคำพูด ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้เดิมและภูมิหลังของผู้พูด ดังตัวอย่างการสนทนาต่อไปนี้คู่สนทนาสื่อความหมายกันได้เพราะอยู่ในบริบทเดียวกันทั้งสองคนสื่อความหมายได้ตรงกัน คือตารางเวลาตรงกัน

Person 1: Going to the review session?

Person 2: Rugby practice.

ความสัมพันธ์ของเนื้อความทั้งสองแบบมีความสำคัญต่อผู้เรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะความสัมพันธ์แบบ Cohesion เป็นความสัมพันธ์ระดับพื้นฐานที่ต้องใช้ขณะสนทนา

องค์ประกอบสำคัญในการพูดอีกประการหนึ่งก็คือ ความถูกต้อง (Accuracy) หมายถึงความสามารถในการใช้ศัพท์ โครงสร้าง เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และ ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึงความสามารถในการพูดได้รื่นไหล และมีความมั่นใจในการพูด สิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงคือผู้เรียนที่เรียนภาษาที่ 2 นั้น การพูดถูกต้องกับการพูดคล่องจะไม่เกิดขึ้นพร้อมกันเมื่อผู้เรียนพยายามที่จะพูดให้ถูกต้องการพูดจะตะกุกตะกักไม่คล่อง ขณะเดียวกันถ้าพูดเร็วก็จะทำให้พูดไม่ถูกต้อง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในปัจจุบันส่งเสริมทั้งการพูดถูก ต้องและคล่องแคล่วแต่ถ้าครูฝึกให้นักเรียนพูดคล่องก่อนค่อยแก้ไขข้อผิดพลาด ของตัวเองขณะพูดไปเรื่อยๆก็จะทำให้พูดถูกต้องมากขึ้น การพูดคล่องมีความหมายที่กว้างกว่าการพูดรื่นไหล ตามคำจำกัดความของการพูดคล่องดังนี้

- การพูดคล่องหมายถึงการพูดได้โดยไม่ติดขัด ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษาโดยอัตโนมัติและเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตามการพูดคล่องเน้นการสื่อความหมายมากกว่าโครงสร้างภาษา

- การพูดคล่องหมายถึงความสามารถของผู้พูดในลักษณะต่อไปนี้เป็นเวลาไม่นานไม่ตะกุกตะกักบ่อยๆ ขยายความในบริบทได้อย่างเหมาะสม ใช้ภาษาได้อย่างสละสลวยและที่สำคัญที่สุดคือต้องสื่อความได้

- การพูดคล่องหมายถึงการพูดที่เป็นธรรมชาติ มีการหยุดเป็นจังหวะ เน้นเสียงหนักเบาได้เหมือนเจ้าของภาษามากที่สุด ระดับของการพูดคล่องเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการใช้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้พูด

- การพูดคล่องหมายถึงการพูดสื่อความคิดของตัวเองได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งไม่จำเป็นต้องพูดได้ถูกต้องตามโครงสร้าง ศัพท์ และการเน้นหนัก ในคำหรือพยางค์

- การพูดคล่องหมายถึงการพูดสื่อสารได้ไม่หยุดชะงักลงกลางคัน

ส่วนประกอบของภาษาพูด

ส่วนประกอบของภาษาพูด (Components of spoken language) มีส่วนประกอบหลายอย่างเรียกว่าระดับของภาษา (Level of language) ขณะที่พูดแต่ละระดับหรือแต่ละส่วนประกอบจะทำงานไปพร้อมๆกัน โดยอัตโนมัติ ซึ่งสามารถแบ่งส่วนประกอบของการพูดอยู่ในรูปปิรามิดดังนี้

1. เนื้อหา (Text) คนส่วนมากมักเข้าใจว่าการพูดไม่มีเนื้อหา การอ่านและการเขียนเท่านั้นจึงจะมีเนื้อหา ซึ่งที่จริงแล้วการพูดก็มีเนื้อหาแต่ที่ไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์เหมือนเนื้อหากการอ่านและการเขียน ตัวอย่าง Text พูดเช่น

Person 1: Hungry?

Person 2: Yep.

Person 1: Pizza.

Person 2: Nope.

Person 1: Mexican?

Person 2: Mmmmmmm, nah.

Person 1: Chinese?

Person 2: Maybe.

Person 1: Sushi!

Person2: Yeah!

ครูสามารถใช้ Text พูดนี้ในการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกพูด แล้วสังเกตว่านักเรียนใช้เวลาานเท่าไรในการฝึกพูดประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เรียกว่า One-word utterance clause ซึ่งประกอบไปด้วย คำอย่างน้อย 2 คำ (หรือมากกว่า โดยปกติมากกว่าสองคำ) มีประธานและกริยาที่แสดงกาล (Tense) และต้องเป็นคำกริยาที่ไม่ต้องการกรรม (Intransitive verb) ดังนั้น Text จึงประกอบไปด้วยคำพูด (Utterance) หลายๆคำพูด ดังตัวอย่างข้างบน

2. อนุประโยค (Clause) มี 2 ลักษณะได้แก่

2.1 อนุประโยคที่ขึ้นอยู่กับประโยคอื่น (Dependent clause) เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ต้องอาศัยประโยคอื่นมาขยาย เช่น While Anna was cooking dinner. จะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อมีประโยคมาขยาย เช่น While Anna was cooking dinner, **the telephone rang.**

2.2 อนุประโยคอิสระ (Independent clause) เป็นประโยคที่สมบูรณ์ เช่น

Anna was cooking dinner.

3. วลี (Phrase) หมายถึงกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยคำ 2 คำหรือมากกว่านั้นแต่ไม่ใช่อนุประโยคเพราะไม่มีคำกริยาบอกกาล วลีมีหลายชนิดเช่น
 - Prepositional phrase คือ วลีที่ขึ้นต้นด้วยคำบุรพบท เช่น in the hospital, after school
 - Noun phrase คือ วลีที่ขึ้นต้นด้วยคำนาม เช่น a black cat, the five storey buildingวลีและอนุประโยคจะถูกใช้ประจำในภาษาพูดแต่ไม่นิยมใช้ในภาษาเขียน
4. คำ (Word) เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายในตัวเอง คำเป็นหน่วยอิสระ (Free morpheme) เช่น baby, application ส่วน Bound morpheme เป็นคำที่ไม่อิสระและไม่มีความหมายในตัวเองต้องใช้กับ Free morpheme เช่น prefix inter-, pre- suffix เช่น ing, s, ed
5. Phoneme เป็นหน่วยเสียงที่เล็กที่สุดเวลาเขียนเพื่อให้แตกต่างจากตัวอักษรใช้เครื่องหมาย/ เช่น /p/, /b/ หน่วยเสียงแม้เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดแต่ก็ถือว่าสำคัญเพราะการออกเสียงแต่ละภาษา แตกต่างกัน เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น เสียง th ผู้เรียนออกเสียงเป็น /s/ /z/ /d/ หรือ /t/ การออกเสียงไม่ถูกทำให้เกิดสำเนียงที่เรียกว่า Foreign accent
6. พยางค์ (Syllable) หมายถึงคำและเสียง 1 พยางค์ อาจมีมากกว่า 1 หน่วยคำและ 1 หน่วยเสียง เช่น stop ถือว่าเป็น 1 พยางค์ พยางค์มี 2 ลักษณะคือ คือพยางค์เปิด (Open syllable) คือพยางค์ที่ลงท้ายด้วยสระ และพยางค์ปิด (Close syllable) คือพยางค์ที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะ
7. ลักษณะการออกเสียงที่แตกต่าง (Distinctive feature) ตำแหน่งของเสียงที่เปล่งออกมามีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับที่มาของเสียง ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับตำแหน่งของเสียงว่าเสียงแต่ละเสียงมาจากอวัยวะส่วนใดในปาก บางเสียงเป็นเสียงก้อง (Voice) เช่น เสียง /b/ ส่วน /p/ เป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) คนที่พูดภาษาบางภาษาเช่น อารบิกแยกสองเสียงนี้ไม่ได้ จึงออกเสียงเหมือนกันทำให้มีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ
8. เสียงหนักเบาในคำและประโยค (Stress, intonation) Intonation หมายถึงการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อให้ผู้ฟังสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น บอกให้รู้ว่าเป็นประโยคบอกเล่าหรือคำถาม นอกจากนั้นยังบอกถึงความคิดเห็นและทัศนคติของผู้พูด เช่น เสียใจ ประหลาดใจ หรือไม่เชื่อ พยัญชนะรวมกับสระเรียกว่า Segmental phoneme ส่วน stress กับ Intonation รวมกันเรียกว่า Supra-segmental phoneme ทั้งสองส่วนมีความสำคัญต่อการพูดมากเพราะว่ามีผลต่อการสื่อความหมาย ถ้าผู้พูดออกเสียงไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิด หรือสื่อความได้ไม่ตรง มีหลักฐานการวิจัยพบว่าคนที่พูดภาษาที่สองได้งานที่ค่าตอบแทนน้อยกว่าคนที่พูดภาษาที่ 1 แม้ว่าความสามารถเท่ากันทั้งนี้เนื่องจากคนที่ใช้ภาษาที่สองมีข้อจำกัดในเรื่องการสื่อสาร ครูสอนภาษาอังกฤษจึงจำไว้ว่าภาษาพูดกับภาษาเขียนต่างกัน การพูดรับสารโดยการฟัง (รับสารทางหู) การเขียนรับส่งสาร โดยการดู (รับสารทางตา) การพูดผู้ฟังต้องรับส่งสารทันทีโดย

ผ่าน Supra-segmental phonemes ได้แก่ Rhythm, Stress และ Intonation ส่วนการเขียนรับส่งสารผ่าน เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ และไม่ต้องตอบรับทันทีเหมือนการพูด สิ่งหนึ่งที่ครูภาษาอังกฤษต้องทำความเข้าใจคือการรวบเสียง (Reduced speech) ในภาษาอังกฤษโดยเฉพาะการพูดที่ไม่เป็นทางการ เช่นคำว่า “going to” เป็น “gonna” การรวบคำไม่ได้เกิดจากการชี้แจงพูดหรือการพูดเร็วแล้วทำให้เสียงบางเสียง หายไปแต่เป็นธรรมชาติของการพูดภาษาอังกฤษและมีกฎเกณฑ์ว่าชัดเจนคำไหนรวบหรือไม่รวบ ดังเช่น ตัวอย่างต่อไปนี้

Set 1

- a. I'm going to the store.
- b. I'm gonna the store.

Set 2

- a. I'm going to go swimming.
- b. I'm gonna go swimming.

Set 3

- a. Going to the game tonight?
- b. Gonna the game tonight?

Set 4

- a. I'm going to go dancing tonight?
- b. I'm gonna go dancing tonight?

สังเกตว่าจะไม่รวบเสียง /t/ ในบริบทของ the จะเห็นได้ว่าการพูดภาษาอังกฤษนั้นถือว่ายากกว่าการอ่านและการเขียนเพราะการพูดเกิดขึ้นในเวลาจริง (Real time) พูดอีกนัยหนึ่งก็คือคู่สนทนา (Interlocutor) กำลังพูดพร้อมกับรอที่จะโต้ตอบทันที ในขณะที่พูดผู้พูดต้องเผชิญกับหลายอย่างในขณะเดียวกัน เช่น การทำความเข้าใจกับคำพูดของคู่สนทนา คิดคำศัพท์แปลคำพูดของตัวเองในใจก่อนที่พูดออกไป เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นโดยไม่มีเตรียมตัวหรือแก้ไขก่อนพูด ไม่เหมือนกับการเขียนสามารถแก้ไขได้

การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกพูดสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ครูควรระลึกเสมอว่านักเรียนแทบจะไม่ค่อยมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเลย ครูจึงต้องพยายามเป็นอย่างมากที่ออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกมากที่สุดในห้องเรียน การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการฝึกพูดถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ ครูจึงควรจัดสิ่งแวดล้อมให้นักเรียนกล้าพูด ไม่กลัวว่าจะพูดผิด ครูและเพื่อนพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ ซึ่งหลักการในการจัดกิจกรรมมีดังนี้

1. จัดหาสื่อในการฝึกพูด ครูต้องจัดหาสื่อที่จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกพูดให้มากที่สุด สื่อในที่นี้ไม่จำเป็นต้องลงทุนมากมาย ครูอาจใช้สิ่งของที่มีอยู่แล้ว เช่น แท่งไม้หลายๆสี เลโก้ บอร์ดเกม ไพ่ เหยียดกระดาษสีที่มีลักษณะต่างๆ เช่น สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม และวงกลม สิ่งหนึ่งที่ครูสามารถจัดหาได้ไม่ยากคือรูปภาพ โดยครูสามารถเก็บรวบรวมรูปภาพต่างๆที่มีสีสันสวยงามจากปฏิทิน ภาพถ่าย หรือภาพจากอินเทอร์เน็ตแล้วนำมาออกแบบกิจกรรมการพูดที่ตรงตามความสนใจของนักเรียน

2. การใช้กิจกรรมคู่และกลุ่ม

นักเรียนเริ่มเรียนภาษาที่ 2 จะมีความวิตกกังวลในการพูด โดยเฉพาะการยืนพูดหน้าชั้นคนเดียว การให้นักเรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมคู่หรือ กิจกรรมกลุ่มจึงเป็นการลดความวิตกกังวลของนักเรียน นอกจากนั้นยังทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน กระตือรือร้นและเกิดแรงจูงใจที่อยากจะมีส่วนร่วมในกิจกรรม การทำกิจกรรมร่วมกันทำให้นักเรียนรู้สึกเป็นอิสระ ไม่ต้องมีครูยืนอยู่หน้าชั้นเรียนคอยควบคุมพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นการทำกิจกรรมคู่และกลุ่มยังทำทลายความสามารถของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และเกิดทักษะในการคิดแก้ปัญหาขณะทำ กิจกรรมกลุ่มและกลุ่มจึงถูกใช้อย่างแพร่หลายในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จากการวิจัยพบว่าการฝึกพูดเป็นคู่ทำให้นักเรียนมีเวลาในการฝึกพูดมากขึ้นกว่าการที่ครูยืนอยู่หน้าชั้นแล้วให้นักเรียนฝึกพร้อมกันโดยที่ครูคอยควบคุมการฝึก ในขณะที่ฝึกพูดนักเรียนแต่ละคู่สามารถใช้ภาษาตามความสามารถของตนเองได้อย่างอิสระ ครูที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางอาจมีความกังวลเกี่ยวกับเสียงดังและการควบคุมชั้นเรียนเพราะนักเรียนอาจไม่สนใจในการทำกิจกรรมที่ครูให้ปฏิบัติ เคล็ดลับที่ทำให้นักเรียนสนใจกิจกรรมมีดังนี้

2.1 ออกแบบภาระงานให้ชัดเจน ครูอาจพิมพ์ขึ้นในการปฏิบัติภาระงานแจกนักเรียน หรือเขียนลงบนกระดานหรือแผ่นใส

2.2 เริ่มที่กิจกรรมคู่ก่อนเมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับกิจกรรม โดยสังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรมได้รวดเร็วและเงียบจึงเปลี่ยนเป็นกิจกรรมกลุ่ม โดยเริ่มที่กลุ่มละ 3 คนก่อนแล้วจึงขยายเป็นกลุ่มละ 4-5 คน

2.3 ก่อนที่ลงมือปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม ครูควรชี้แจงวิธีการเข้ากลุ่มซึ่งเทคนิคการจัดกลุ่มมีหลายเทคนิค ครูสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสมแต่ต้องชี้แจงหรืออธิบายก่อนว่าจะใช้การจัดกลุ่มแบบใด เช่น ให้นักเรียนนับ 1, 2, 3 แล้วเข้ากลุ่มกับเพื่อนที่นับเหมือนกัน

2.4 กำหนดเวลาในการทำกิจกรรมให้ชัดเจนก่อนลงมือปฏิบัติกิจกรรมครูต้องบอกให้นักเรียนรู้ว่ากิจกรรมนั้นๆ ใช้เวลากี่นาที

2.5 ให้คำแนะนำช่วยเหลือ และอธิบายวิธีการปฏิบัติกิจกรรมให้ชัดเจนก่อนปฏิบัติกิจกรรมครูต้องชี้แจงจุดประสงค์ และขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติกิจกรรม เช่น

In five minutes, each group sends one person to the chalkboard to write down your list of favorite foods. All the group members help that person spell the words correctly.

ในขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมครูต้องเดินให้ความช่วยเหลือตลอดเวลา เมื่อครูใช้กิจกรรมคู่และกลุ่มเป็นประจำจะให้นักเรียนสามารถใช้กลวิธีการพูดได้ด้วยตนเองส่งผลให้ทักษะการพูดของนักเรียนได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

3. การจัดห้องเรียนเพื่ออำนวยความสะดวกในการฝึกพูด การจัดห้องเรียนแบบเก้าที่นักเรียนหันหน้าเข้าหากันถือว่าเป็นอุปสรรคต่อการฝึกพูด ครูจึงต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสะดวกในการฝึกพูด ซึ่งการจัดห้องเรียนมีหลายรูปแบบดังนี้

3.1 วงกลมในและนอก (Inside-outside circle) เป็นการจัดชั้นเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกสนทนาและสัมภาษณ์เพื่อนๆ จุดประสงค์หลักในการจัดชั้นเรียนแบบนี้คือให้นักเรียนได้ฝึกพูดประโยคเดิมซ้ำๆ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนพูดได้คล่องและมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น โดยครูให้นักเรียนยืนเป็นวงกลม 2 วง วงนอกและวงใน นักเรียนที่ยืนวงกลมนอกและวงกลมในหันหน้าเข้าหากัน แต่ละคู่สัมภาษณ์ซึ่งกันและกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตามภาระงานที่ครูมอบหมายให้ทำ ให้นักเรียนเคลื่อนวงกลมโดยเดินไปข้างหน้าเพื่อเปลี่ยนคู่สนทนา การทำเช่นนี้ทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดซ้ำๆ

3.2 การจัดที่นั่งแบบแทงโก้ (Tango seating) เป็นการจัดที่นั่งเพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information gap) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้เป็นอย่างดี กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูลมีหลายรูปแบบการจัดที่นั่งแบบแทงโก้เหมาะสำหรับเกี่ยวกับช่องว่างที่เกี่ยวกับการวาดภาพ การเดินตามแผนที่และการเขียนรูปร่างหรือ โครงสร้างต่างๆตามคำบอก ลักษณะการนั่งเหมือนคู่เต้นรำจังหวะแทงโก้ แขนซ้ายของผู้หญิงอยู่บนไหล่ขวาของผู้ชาย มือขวาของผู้ชายแตะไหล่ผู้หญิงทั้งคู่หันหน้าไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน สามารถดัดแปลงมาใช้กับการนั่งในห้องเรียนโดยให้นักเรียนจัดโต๊ะนั่งเป็นคู่หันหน้าไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม ไหล่ขวาชิดกันแต่จะมองไม่เห็นขณะที่เพื่อนเขียน

3.3 ค็อกเทลปาร์ตี้ (Cocktail party technique) เป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สนทนากับเพื่อนในชั้นหลายๆคน เหมือนการสนทนาในงานปาร์ตี้ซึ่งสามารถที่เดินไปทักทายสนทนากับใครก็ได้ ก่อนที่จะใช้เทคนิคนี้ครูต้องออกแบบภาระงานให้ชัดเจน ควรเขียนขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมลงบนกระดานหรือแผ่นใส หรือพิมพ์เป็นใบงานแจกนักเรียนทุกคน เทคนิคนี้ช่วยให้นักเรียนได้สนทนากับเพื่อนๆ เมื่อ

นักเรียนคนใดทำกิจกรรมเสร็จสิ้นตามที่กำหนดในใบงานแล้วให้นั่งลง ซึ่งจะทำให้เกิดความสะดวกกับครู ในการตรวจสอบว่าใครทำเสร็จแล้วและใครบ้างที่ ยังทำไม่เสร็จจะได้ให้ความช่วยเหลือ

4. กิจกรรม ภาระงาน และสื่อ

ครูสามารถออกแบบภาระงาน (Task) หรือแบบฝึกหัด (Exercise) ประกอบสื่อที่สามารถพัฒนาเองได้ ลักษณะของภาระงานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดมีดังนี้

4.1 การสนทนาและสัมภาษณ์ (Conversation and interview) การสนทนาเป็นลักษณะพื้นฐานในการพูดแต่การสนทนาโดยใช้ภาษาที่ 2 ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาที่ 2 เช่น การสนทนาโดยใช้ภาษาอังกฤษก่อนที่นักเรียนจะสนทนาได้ต้องรู้คำ ศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง และยังต้องทำความเข้าใจสิ่งที่คู่สนทนาพูดทั้งหมดที่กล่าวมาต้องทำไปพร้อมๆ กันในทันที ไม่มีเวลาเตรียมตัว จึงเป็นการยากสำหรับผู้ที่เรียนภาษาใหม่ การสนทนามี 2 แบบดังนี้

4.1.1 การสนทนาที่มีการควบคุม (Guided conversation หรือ Controlled conversation) เป็นเทคนิคเก่าที่ใช้ในการสอนแบบ ฟัง-พูด แต่ก็มีประโยชน์สำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาในขั้นเริ่มต้น โดยครูกำหนดประโยคบางส่วนกับนักเรียนแล้วส่วนที่เหลือให้นักเรียนคิดเอง เช่น ครูกำหนดคำพูดของอีกคนหนึ่งที่เป็นคำถาม (One-sided script) แล้วให้นักเรียนตอบคำถามด้วยตนเอง ดังตัวอย่าง

I: Robert, why such a sad face?

You: _____

I: Where did you lose it?

You: _____

I: What is it worth?

You: _____

I: Why didn't you buy another one?

You: _____

I: To whom are you going to tell what happened, your mother or your father?

You: _____

I: Why?

You: _____

I: Will your parents give you the money you need?

You: _____

I: Well, what are you going to do?

You: _____

4.1.2 การสนทนาอิสระ (Unscripted conversation) เป็นการสนทนาตามธรรมชาติไม่มีบทมาให้ผู้สนทนาสามารถใช้ศัพท์และโครงสร้างได้อย่างอิสระ และอาจเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาไปเรื่อยๆ บรรยากาศจะเป็นธรรมชาติ อาจมีคนใดคนหนึ่งพูดมากและอีกคนหนึ่งพูดน้อย การสนทนาแบบอิสระนี้ผู้สนทนาจำเป็นต้องใช้กลวิธีการพูด เพื่อที่จะไม่ให้การสนทนาหยุดชะงัก ตัวอย่างกลวิธีการพูดมีดังนี้

4.1.2.1 กลวิธีขอให้ผู้สนทนาพูดซ้ำ (Asking for repetition) เช่น

- Could you repeat that, please?
- Would you mind repeating that, please?
- I'm sorry, I didn't catch that.
- Sorry, please say it again.
- Pardon me.

4.1.2.2 กลวิธีขอคำอธิบายเพิ่มเติม (Asking for explanation) เช่น

- I don't understand what you mean by (rehear). Could you explain that?
- I'm still not sure what you mean. Would you mind explaining that again?
- I'm afraid I don't understand. Do you think you could explain that?

ครูออกแบบภาระงานให้นักเรียนได้ฝึกทั้ง 2 รูปแบบคือทั้งแบบควบคุมและแบบอิสระเชิงกิจกรรมการสัมภาษณ์ เพื่อขอข้อมูลจากผู้อื่น โดยปกติแล้วการสัมภาษณ์นั้นผู้สัมภาษณ์ จะมี 1 คน ที่เหลือเป็นผู้ถูกสัมภาษณ์ สำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นเริ่มต้น ครูอาจให้นักเรียนจับคู่สัมภาษณ์ ซึ่งกันและกัน โดยการเปลี่ยนกันถามตอบเพื่อสร้างความมั่นใจในการพูด และเป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยทั้งคู่ช่วยกันระดมสมองในการคิดข้อคำถาม ก่อนการสัมภาษณ์ นอกจากนี้ในการใช้กิจกรรมการสัมภาษณ์ สำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ควรให้สัมภาษณ์ เพื่อนหรือคนที่รู้จักก่อนที่สัมภาษณ์ คนอื่น กิจกรรมการสัมภาษณ์ ถือว่าเป็น กิจกรรมที่ซับซ้อนครูจึงต้องฝึกให้นักเรียน รู้จักใช้กลวิธีในการพูด เพื่อให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น และต้องช่วยเหลือนักเรียนโดยให้คำแนะนำเกี่ยวกับคำหรือประโยคที่ใช้ในการ สัมภาษณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Interview

Sometimes you'll need to interview people. In an interview, you generally ask a person a number of questions about one topic. (In a survey, you generally ask people the same question.)

To begin an interview, you can say the following:

- Excuse me. Could I ask you a few questions for class?
- Hi. I am doing a project for my English class. May I ask you a few questions?
- Hello. My name's _____. May I ask you a few short questions for a project in my English class?

During the interview, do the following:

- Listen to the answer.
- Show interest. (say "Oh?" "Really?" "That's interesting.")
- Take notes.
- Don't be shy. If you don't understand something, ask the person to repeat.

To end the interview, you can say the following:

- Well, thanks a lot.
- Thank you for your time.
- Thanks for your help.

4 .กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูลและจิ๊กซอ (Information gap and jigsaw)

กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูลเป็นกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในขณะที่คนหนึ่งมีข้อมูล อีกคนหนึ่งไม่มี ทั้งคู่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อขอและให้ข้อมูล เพื่อให้บรรลุ จุดประสงค์ ตามภาระงานที่ครูกำหนดให้ ตัวอย่างกิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูล เช่น นักเรียนคนหนึ่งบอกข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง ให้เพื่อนอีกคนหนึ่งฟังพร้อมกับเขียนไดอะแกรม family tree ตาม ที่เพื่อนบอก นอกจากนี้จะเขียนเฉพาะชื่อของบุคคลในครอบครัวยังสามารถเติมรายละเอียดอื่น เช่น อาชีพ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบไม่ชอบ เป็นต้น เมื่อเขียนเสร็จ ให้นักเรียนตรวจสอบว่าตรงตามข้อมูลที่บอกหรือไม่ ข้อมูลส่วนใดที่ขาดหายไป ถ้าครูต้องการที่จะให้กิจกรรมนี้ได้ฝึกพูดมากขึ้นครูจะแนะนำการใช้กลวิธีการ พูด ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว กิจกรรมนี้ควรให้นักเรียนนั่งแบบวงกลม เพราะว่าการนั่งแบบนี้คนที่บอกข้อมูลจะมองไม่เห็น นวัตกรรมเขียนอะไร ครูสามารถออกแบบภาระงานกิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูลได้

กิจกรรม ช่องว่างระหว่างข้อมูลที่น่าสนใจอีกเทคนิคหนึ่งคือกิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูลเกี่ยวกับการบอกทิศทาง เช่นนักเรียนคนหนึ่งรู้ทางที่จะไปบ้านที่จ๊กงานปาร์ตี้ แต่อีกคนหนึ่งไม่รู้ แต่ว่ามีแผนที่ทั้งสองคนจึงแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อหาทางไปให้ถึงที่หมาย ก่อนที่จะทำกิจกรรมนี้นักเรียนต้องรู้คำศัพท์ เกี่ยวกับทิศทาง เช่น turn right, turn left, go straight three blocks, at the corner ดังนี้

Put It Together

A. Asking for and Given Direction. (Pair) Use the map on page... to ask for and give directions. You can look back at the sample conversations on pageand use the expression in this box.

Go down (or up) one/two/three/ blocks.

Turn left/right.

Make a left/right.

Go past the _____.

It's right there.

It's right there on your left/right.

It's across from the _____.

It's on

Thorn Drive/Great Avenue/Third Street

.

It's next to the _____.

It's on the corner of _____ and _____.

It's in the middle of the block.

ครูอธิบายข้อที่ควรสังเกตเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในการบอกทิศทาง เช่นคนอเมริกัน ใช้คำว่า Block แทนการบอกข้อมูลเป็น Street นอกจากนี้นักเรียนได้ทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลกันใน ห้องเรียนแล้ว ครูยังสามารถให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลทางโทรศัพท์ ซึ่งเป็น นวัตกรรม ที่ซับซ้อนขึ้นมา อีก เพราะขณะที่พูดนักเรียนไม่สามารถแสดงท่าทางประกอบการพูดหรือใช้แผนที่ได้ คู่สนทนาต้องใช้ กลวิธีสื่อสารเพื่อให้สามารถสื่อความหมายได้

ส่วนกิจกรรมจับข้อเป็น เทคนิคหนึ่งของกิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูล เรียกว่ากิจกรรมช่องว่าง ระหว่างข้อมูลสองทาง (Two-way information gap) เป็น กิจกรรมที่นักเรียนแต่ละคนมีข้อมูลของตนเอง แต่ละคนนำข้อมูลของตนเองมาปะติดปะต่อกับคนอื่น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ เช่น นักเรียนคนหนึ่งมี

แผนที่เมือง ซาน ฟรานซิสโก และตารางเส้นทางเดินรถ อีกคนหนึ่งมีแผ่นพับสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจของเมืองนี้ ซึ่งมีรายละเอียดเวลาปิดเปิดและอัตราค่าเข้าชมด้วย นักเรียนทั้งสองแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อวางแผนเที่ยว 6 แห่งในเวลา 2 วัน

4.3 บทสนทนาที่มีบทพูด (Script) ละคร และบทบาทสมมุติ

ละคร (Drama) เป็นกิจกรรมที่สนุกสนานสนใจที่ครูควรนำมาจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของ นักเรียน ครูควรเลือกบทพูดสั้นๆง่ายๆและสนุกสนานตรงตามความสนใจของนักเรียน ดังนี้

A Three-Act Play

Cast of characters:

The Knight

The Princes.

The Villain

Two Doors (two students who stand facing each other

With their arms outstretched straight in front of them,

hands clasped.

The Villain's Servant

(Knocking is heard.....)

Villain: Go see who's at the door.

Servant: Yes, master. (Opens the doors.)

Doors: Crrreeak...

Servant: Who are you?

Knight: (Bowing) I am the hero of this story.

Servant: Oh. (He closes the doors.)

Doors: Crrreeak...

Servants: He says he's the hero of this story.

Villain: Curses!!! Well, find out what he wants.

Servant: (He opens the doors.)

Doors: Crrreeak...

Servant: What do you want?

Knight: I've come to rescue the princes.

Princes: Oh, my hero! (The knight bows, the princes curtsies.)

Villain: Curses! Throw him out!

Servant: (He turns to face the knight.) He says I must throw you out.

Knight: Ha! Not on your life.

Servant: My life?

Knight: Out of my way, you fool. (He draws his sword.)

Servant: (He steps back out of the knight's path.)

Princes: (She clasps her hands and bats her eyelashes.) Oh, my hero.

(The knight bows.)

Villain: Just what do you think you are doing?

Knight: I'm rescuing the princess.

Villain: Over my dead body!

Knight: Whatever you say. (He lunges at the villain, who steps aside. The knight accidentally stabs the princes.)

Knight: Oops!

Villain: You fool!

Servant: Oh dear!

Princes: (Dying) My hero.....

Doors: Crrreeak...

References:

Brown, Jame. "Promoting Fluency in EFL Classroom," Jalt Pan-Sig. July 08, 2003.

<http://www.jalt.org/pansig/2003/HTML/Brown.htm> April 17, 2006.

การฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วยตัวเอง

Speaking: How to practice English speaking

คนที่พูดภาษาอังกฤษไม่เก่ง มักประสบปัญหาคล้ายๆ กัน คือ เวลาที่ฝรั่งถามมา จะตอบได้แค่เพียงประโยคสั้นๆ อยากพูดยาวๆ แต่ก็พูดไม่ได้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าภาษาไทยต้องตอบยังไง อยากจะพูดใจแทบขาด แต่ก็ตอบได้แบบตะกุก..ตะกัก ถามคำตอบคำ มันทำให้เราขาดความมั่นใจ ทั้งที่เราเก่งศัพท์ ท่องหลักไวยากรณ์มาแล้วเป็นเวลาหลายสิบปี แต่ก็ยังพูดไม่ได้ อยู่ดีต้องทำยังไง?

การที่เราอยู่ในสภาพแวดล้อมของการใช้ภาษานั้นๆ และเกิดการเอาตัวรอดท่ามกลางการใช้ภาษา สุดท้ายเราก็จะพูดภาษานั้นได้ ยกตัวอย่างคนที่ไปเรียนต่างประเทศบางคนยังติดเพื่อนคนไทย ไปไหนมาไหนจะทำอะไรก็ต้องเกาะกลุ่มเพื่อนคนไทยไว้ก่อน ผลลัพธ์คือพูดภาษาอังกฤษไม่ได้หรือไม่คล่องตามที่ควรจะได้จากการไปอยู่ต่างประเทศ แต่คนที่เอาตัวเองไปอยู่ในสภาพแวดล้อมของการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษตลอดทั้งวัน จะทำให้การรับรู้ การพูด การคิด การตอบสนองต่อภาษาเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่นานก็สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นการพูดภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถฝึกฝนได้

ข้อควรปฏิบัติสำหรับการฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วยตัวเอง

การที่เราสามารถพูดภาษาอังกฤษได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามของสมองหรือใช้ให้น้อยที่สุด ที่เหลือคือความเป็นอัตโนมัติและความเป็นธรรมชาติ

๑. พยายามอย่ากังวลเรื่อง **Grammar** ปัญหาใหญ่สำหรับคนที่กำลังหัดพูดภาษาอังกฤษ ที่ฝรั่งมักจะเรียกว่าเป็นอาการ **“Mental blocks”** คือมีบางสิ่งในจิตใจที่ขัดขวางทำให้ไม่สามารถเข้าใจหรือทำอะไรบางอย่างได้ กลัวว่าจะพูดผิด อย่าถ้าพูดประโยคภาษาอังกฤษได้ไม่สมบูรณ์แบบและไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ความกังวลทำให้รู้สึกอึดอัดและพูดไม่ได้ ขอให้ระลึกไว้ว่า **“การสื่อสารเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าความสมบูรณ์แบบ”** ลองนึกภาพ คนๆหนึ่งพูดว่า **“Yesterday I go to party in beach.”** ซึ่งประโยคนี้ผิดหลักไวยากรณ์แน่ๆ ที่ถูกต้องคือ **“Yesterday I went to a party on the beach.”** แต่ทั้งสองประโยคกลับสื่อสารได้ความเดียวกันว่า **“เมื่อวานฉันไปปาร์ตี้ที่ชายหาดมา”** ความผิดพลาดไม่ใช่สิ่งร้ายแรง ก็แค่ลองใหม่ แก้ไขไปเรื่อยๆ จะผิดพลาดหรือไม่ถูกหลักไวยากรณ์นัก เพราะการสื่อสารให้เข้าใจกันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ไวยากรณ์คือ อุปสรรคตัวฉกาจของการพูด จุดให้พูดได้ช้าลง เพราะการที่เราแม้แต่คิดเรื่องความถูกต้องของโครงสร้างประโยคเราจะ **ประมวลผลไม่ทัน** อาจทำให้ไม่ได้พูดเนื่องจากอีกฝ่ายพูดเรื่องอื่นไปแล้ว ดังนั้นเวลาพูดควร **อาศัยความเคยชินของประโยค** แล้วหากไม่เคยพูดจะเอาความเคยชินมาจากไหน ความเคยชินจะ **เกิดจากการฝึก คือการอ่านและการฟัง** หากเราอ่านและฟังบ่อยๆ ดูหนังบ่อยๆ อ่านหรือดูสารคดี หรือ YouTube ที่มีการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษบ่อยๆจะทำให้เรากู้กับการใช้ประโยค หรือคำศัพท์ต่างๆ ถ้าเราได้ลองฝึกพูดตามสิ่งที่เราได้ยินหรือได้อ่านจะทำให้เราพูดได้แบบเป็นธรรมชาติมากกว่าต้องมานั่งคิดว่าประโยคประมาณนี้ กาลเวลานี้ต้องใช้โครงสร้างประโยคใดเรียงอย่างไรฟังก์ชันอย่างไร

ถ้าจะฝึกพูดภาษาอังกฤษให้ได้ต้องหยุดท่องหลักไวยากรณ์ เพราะนั่นเป็นวิธีที่ผิด เด็กชาวต่างชาติจะพูดภาษาอังกฤษจากการเรียนรู้เองโดยธรรมชาติ จากการฟัง สังเกตและเลียนเสียงพูดจนคล่องก่อนจะเริ่มเรียนหลักไวยากรณ์

๒. การอ่าน แต่ละวันของการอ่านให้ฝึกอ่านออกเสียงด้วย อ่านแบบชด้อยชดคำใส่จริตเข้าไปเท่าที่ความสามารถเรามี แต่ต้องมั่นใจว่าเราออกเสียงถูก หากไม่รู้ว่าคำนั้นออกเสียงอย่างไรให้เปิดพจนานุกรมดูตามไปด้วย หนึ่งบทความให้ลองพยายามอ่านอย่างน้อยสองรอบ และขอแนะนำให้เข้าไปฝึกที่ <http://learningenglish.voanews.com> จะมีข่าวพร้อมเสียงการบรรยาย รวมถึงเนื้อหาที่เราสามารถอ่านไปด้วยขณะฟัง ลองฝึกโดยการอ่านและออกเสียงเลียนแบบเสียงของผู้บรรยาย การฝึกอ่านบ่อยๆจะช่วยให้เรารู้หลักการออกเสียงของคำนั้นๆ รู้โทนเสียงสูงต่ำและทำให้คุ้นชินกับการพูดเป็นประโยค ช่วยเพิ่มความมั่นใจได้เป็นอย่างมาก

๓. การฟัง อยากพูดภาษาอังกฤษให้คล่องเราต้องเริ่มฟังก่อน ไม่ว่าจะฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษ หรือจะดูหนัง ฟังเพลง เลือกแบบที่เราชอบได้เลย สำหรับคนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษเลยควรเริ่มจากการฟังบทสนทนาต่างๆ ก่อน จะช่วยให้เรากู้เคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษา และยังได้เรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการพูดต่างๆ ไปด้วย ต่างจากการดูหนัง หรือฟังเพลงภาษาอังกฤษ เพราะอาจจะมีการใช้คำยากๆ ซึ่ง

สำหรับคนที่ไม่มีพื้นฐานมาดีพอ แทนที่จะได้ฝึกการฟังกลับต้องมาคอยเปิด **Dictionary** ตีความหมายแทน
เคล็ดลับในการฟังให้ได้ผลก็คือ **“ฟังอย่างเข้าใจ และฟังอย่างต่อเนื่อง”** เข้าใจคือ เลือกฟังอะไรที่ง่ายไม่
ยากเกินไป อย่างเช่น ข่าวภาษาอังกฤษที่ทั้งยากและเร็ว ฟังทีปีทีชาติก็ไม่มีวันเข้าใจ ฟังมากแค่ไหนก็ไม่ช่วย
อะไร ดังนั้นเลือกง่ายๆ เข้าไว้แล้วค่อยพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ จะดีกว่า และฟังอย่างต่อเนื่อง วันละ ๑-๒ ชั่วโมง
สามารถแบ่งเป็นเช้า ๒๐ นาที เย็น ๒๐ นาที และเย็นอีก ๒๐ นาที ก็ได้ ตามสะดวกแต่เน้นว่าต้องฟังทุกวัน
ห้ามวันเว้นวันโดยเด็ดขาด แล้วจะเห็นผลที่ตามมาในไม่กี่สัปดาห์ **ฟังแล้วตอบ** การฟังเพื่อให้เราเข้าใจ
ภาษาอังกฤษได้มีประสิทธิภาพและสามารถโต้ตอบได้ ไม่ใช่ฟังซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง เพื่อให้จำเพียงอย่างเดียว
แต่เป็นการ **“ฟังและตอบคำถาม”** ในขั้นตอนแรกของการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้ดี นั่นคือ การฟังจากบท
สนทนาภาษาอังกฤษง่ายๆ เมื่อเราฟังแล้ว ลอง **“Pause”** ในช่วงของคำตอบ แล้วฝึกตอบอย่างรวดเร็ว จาก
คำถามที่เราฟัง ฝึกให้เร็วขึ้นโดยไม่ต้องคิด ภาษาอังกฤษของคุณก็จะกลายเป็นระบบอัตโนมัติไปโดยปริยาย
ถ้าคุณนั่งคนเดียวที่บ้านโดยคุณแบบมี Subtitle เป็นภาษาอังกฤษ ขณะที่เราดูให้หยุดหนึ่งในประโยค
ที่น่าสนใจหรือประโยคใดก็ได้ อาจจะเป็นทุกประโยค พอหยุดแล้วให้พูดตามนักแสดง ออกเสียงและทำ
เสียงสูงต่ำให้ได้ใกล้เคียงที่สุด

๔. ศัพท์ให้จำเป็น วลี (Phrase) หรือ ประโยค (Sentence) อย่าพยายามจำเป็นคำ (Word) บางที่เราทราบ
ความหมายของคำศัพท์แต่พอถึงเวลาพูดกลับไม่รู้ว่คำนี้ใช้อย่างไร หรือใช้ในกรณีไหน ดังนั้นเวลาเปิด
ศัพท์หรือจำศัพท์แนะนำให้จำมาเป็นวลีหรือประโยคเลย ยกตัวอย่างง่ายๆเช่น เราเจอประโยคที่บอกว่า
“I am so sick of being sick.” ส่วนมากหากเราไม่รู้ความหมายของคำว่า sick เราก็จะเปิดหาและพบว่า
ความหมายคือ ป่วย แต่หากเราจำและฝึกพูดทั้งประโยคเราจะรู้ว่า sick สองตัวในประโยคมีความแตกต่างกัน
เล็กน้อย sick ตัวแรกความหมายจะแอกแนว เบื่อ หงุดหงิด ทนไม่ไหว โดยทั้งประโยคจะมีความหมายว่า
“ฉันเบื่อกับการเจ็บป่วย” เป็นต้น

เรียนรู้เป็นภาพ ไม่ใช่ตัวอักษร ก่อนที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ต้องมีการซ้อม การเตรียมความพร้อม
ต้องถามตัวเองก่อนว่ามีคลังคำศัพท์มากพอหรือยัง เหตุผลหนึ่งที่ทำให้เราไม่สามารถสื่อสารหรือพูด
ภาษาอังกฤษได้นั้นเพราะเรา ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเลยไม่รู้ว่าจะตอบฝรั่งชาวต่างชาติได้อย่างไร ท่องจำ
กันตั้งแต่เด็กจนโตก็จำได้บ้างไม่ได้บ้าง ถึงเวลาจริงก็นึกไม่ออกไม่รู้จะหยิบคำไหนมาใช้ ดังนั้น ต่อไปนี้เรา
ต้องมาเรียนรู้และจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในรูปแบบใหม่ **“เลิกท่องศัพท์ ถ้าอยากพูดภาษาอังกฤษได้”**
ลองหันมาใช้วิธีการเรียนรู้คำศัพท์เป็นภาพและเรื่องราว แทนการจดรายการคำศัพท์เป็นยาวๆ พร้อมคำแปล
แล้วนั่งท่องนอนท่อง ลองเปลี่ยนมาเป็นการเรียนรู้คำศัพท์แบบเป็นวลี ไม่จำเป็นคำๆ เวลาที่เจอคำศัพท์
ใหม่ๆ ให้จดลงในสมุดบันทึกพร้อมกับวลีสั้นๆ จะทำให้การพูดและหลักไวยากรณ์ดีขึ้นอย่างรวดเร็ว

อุปสรรคใหญ่ที่ทำให้การพูดภาษาอังกฤษดูไม่คล่องแคล่วมั่นใจ นั่นก็คือ “ไม่รู้ศัพท์ และ การหยุดหรือลังเล” ซึ่งทั้งสองอย่างนี้มักมาพร้อมกันเสมอ หลายครั้งที่พูดภาษาอังกฤษแต่นึกคำศัพท์ไม่ออก นั่นก็เป็นอุปสรรคหนึ่งที่ทำให้เราพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ เพราะมีแต่คิดถึงคำศัพท์ที่เคยท่องไว้ คราวนี้เราลองมาเปลี่ยนวิธีใหม่ ถ้านึกไม่ออกก็ไม่ใช่ไร ลอง**หาคำอื่นมาอธิบายขยายความ**เอาก็ได้ เช่นจะบอกว่า “หัวหอม” ภาษาอังกฤษคือ “onion” แต่นึกคำศัพท์ไม่ออกก็ให้อธิบายไปว่า “the white vegetable that when you cut it you cry.” นี่เป็นคำบรรยายที่เข้าใจได้ ว่าสิ่งที่คุณกำลังจะสื่อสารหมายถึงอะไร รวมไปถึงคำศัพท์อื่นๆ ที่จะใช้แทนกันได้ ในภาษาอังกฤษ

หนึ่งในกุญแจสำคัญที่จะทำให้พูดภาษาอังกฤษได้นั่นก็คือ “การคิดให้เป็นภาษาอังกฤษ” อีกหนึ่งวิธีที่ดีที่สุดที่ในการเรียนรู้ และจะทำให้คุณพูดได้อย่างง่ายดาย โดยทำตามกระบวนการและขั้นตอนได้ ดังนี้

Level 1 : คิดคำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละวันของคุณ เมื่อคุณตื่นขึ้นมาในตอนเช้าให้คิดคำศัพท์ขึ้นมา ๑

ชุด: **bed, toothbrush, bathroom, eat, banana, coffee, clothes, shoes**

หรือถ้ากำลังนั่งทำงานอยู่ก็คิดถึงคำศัพท์ขึ้นมาอีก ๑ ชุด:

car, job, company, desk, computer, paper, pencil, colleague, boss

Level 2 : ลองเอาคำศัพท์มาแต่งให้เป็นประโยค

เมื่อคุณกำลังนั่งกินอาหารกลางวันอยู่ให้ลองคิด:

I'm eating a sandwich.

My friend is drinking soda.

This restaurant is very good.

ขณะที่คุณกำลังนั่งดูทีวีอยู่ คิด:

That actress is beautiful.

The journalist has black hair.

He's talking about politics.

Level 3: สุดท้ายจินตนาการประโยคภาษาอังกฤษทั้งหมดให้เป็นเรื่องราวขึ้นมาในหัว โดยให้คิดเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด เช่นในขณะที่ออกกำลังกาย หรือกำลังรอทำอะไรต่อไป ให้ลองนึกบรรยายเหตุการณ์ต่างๆ บอกเล่าเรื่องราวในหัวให้เป็นภาษาอังกฤษ จะทำให้รู้สึกผ่อนคลาย เพราะ**นี่เป็นเพียงความคิด ยังไม่ได้พูดจริงๆ**

๕. พยายามไม่แปลหรือถอดคำจากไทยเป็นอังกฤษ แต่พยายามเรียนรู้สำนวนพูดให้มากที่สุด ยกตัวอย่างเช่น ต้องการพูดว่า “แค่พูดเล่นๆ หรือล้อเล่น” แล้วเราพูดภาษาอังกฤษออกไปอย่างมั่นใจว่า “I speak play play.” เจ้าของภาษาได้อินแบบนี้จะยืนงงไม่รู้ว่าเรากำลังจะบอกอะไร ในสถานการณ์นี้หากเราว่าการพูดล้อกันเล่นๆ ใช้สำนวนพูดว่า “I am (just) kidding. หรือ I am joking.” เราก็จะสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง สาเหตุที่คนไทยส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้แม้ว่าจะฟังออกก็ตาม นั่นก็คือ การแปลประโยคต่างๆ เป็นภาษาไทยก่อนตอบ ซึ่งการพูดได้อย่างเป็นอัตโนมัติคือ ฟัง-คิด-พูด ต้องเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด โดยไม่มีการแปลเป็นไทยในหัว เพราะฉะนั้น เราควรพยายามแปลเป็นไทยให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ระบบที่คนไทยส่วนใหญ่คิดคือ ฟังภาษาอังกฤษเข้าหูปั๊บมาแปลเป็นไทย คิดคำตอบภาษาไทย แล้วแปลตอบออกไปเป็นภาษาอังกฤษอีกที ซึ่งกว่าจะหลุดคำตอบออกมาได้ต้องผ่านขั้นตอนหลายอย่าง ผลคือพูดออกมาแบบตะกุกตะกัก ไม่ไหลลื่นและเป็นธรรมชาติ วิธีการเรียนภาษาที่ถูกต้องก็คือ ต้องพยายามแปลให้น้อยที่สุดหรือไม่แปลเลยได้ยิ่งดี เน้นความเข้าใจความหมายเป็นภาพของเรื่องนั้นจริงๆ

๖. พยายามหาสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุด ถึงแม้ว่าจะฝึกอ่านและฟังมากแค่ไหน หากปราศจากการฝึกและทดลองพูดแล้วย่อมไม่สามารถพูดได้ **หาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้** โดยเปลี่ยนสภาพแวดล้อมรอบตัวให้เต็มไปด้วยภาษาอังกฤษ ถือเป็น การฝึกฝนไปในตัว ยังมีวิธีอีกมากมายที่จะทำให้ภาษาอังกฤษมีส่วนร่วมในชีวิตประจำวัน เช่น ฟังภาษาอังกฤษในขณะที่กำลังขับรถไปทำงาน อ่านข่าวหรือฟังข่าวออนไลน์เป็นภาษาอังกฤษแทนภาษาไทย ฝึกการคิดเป็นภาษาอังกฤษในขณะที่กำลังทำงานบ้านหรือออกกำลังกาย หรือดูวิดีโอภาษาอังกฤษในแบบที่ชอบ เป็นต้น

ลองหาโอกาสฝึกฝนบ่อยๆ แล้วการพูดภาษาอังกฤษได้ก็จะไม่ใช่แค่ความฝันอีกต่อไป เมื่อใดที่เรานอนตอนกลางคืนแล้วฝันเป็นภาษาอังกฤษ หรือในฝันตัวเองกำลังสนทนาเป็นภาษาอังกฤษอยู่นั้นแหละคือ **สัญญาณของความสำเร็จ** ถือได้ว่าภาษาอังกฤษอยู่ในชั้นลอยลมและเราสามารถไขมันได้โดยไม่ต้องใช้พลังงานสมองในการคิดมากอีกต่อไป

การพูดผิดถือเป็นบทเรียนและเครื่องช่วยจำ

ORAL PROFICIENCY INTERVIEW

OPI LEVEL DESCRIPTIONS

LEVEL 0 (No Proficiency)

- No functional ability

Level 1 (Survival)

- Tasks require candidates to demonstrate the ability to participate in short casual conversations about themselves and the world around them, to include:
 - Describing (in simple and concrete terms)
 - Giving limited instructions/directions
 - Narrating in present, past, and future
 - Handling situations to satisfy basic survival needs
- Demonstrated ability to create sentences (not just phrases or memorized dialogs) that are intelligible to native speakers used to dealing with non-native speakers
- Comprehension of simple sentences at a slower than normal delivery rate with frequent repetition, rephrasing
- Level 1 topics include but are not limited to:
 - Ordering a meal in a restaurant
 - Obtaining a hotel room
 - Making all arrangements for travel
 - Changing money; Telling time; identifying days, weeks, months
 - Talking on the telephone
 - Asking directions (in a building/city/rural area)
 - Purchasing items in stores
 - Making introductions
 - Using appropriate social greetings and social clichés; i.e. (excuse me, sorry, I'm late, etc.)
 - Describing basic medical problems
 - Describing personal background
 - Talking about family
 - Describing personal comfort requirements (hunger, thirst, etc.)
 - Issuing invitations
 - Asking people to restate for clarity

Level 2 (Limited Working Proficiency)

- Tasks require candidates to demonstrate the ability to fully participate in casual conversations about themselves and the world around them, to include:
 - Describing (in concrete terms)
 - Giving instructions/directions
 - Narrating in present, past, and future
 - Handling situations with a complication
- Demonstrated ability to speak in "paragraphs," controlling basic sentence structure and exhibiting pronunciation intelligible to native speakers not used to dealing with internationals
- Comprehension of basic everyday speech with only occasional slowing down, repetition, and rephrasing
- Level 2 topics include but are not limited to:

Background
Family Interests
Work
Travel
Current Events

Level 3 (General Professional Proficiency)

- Tasks require candidates to demonstrate the ability to converse in formal and informal situations, including:

Resolving problem situations
Dealing with unfamiliar topics/situations
Describing in detail
Providing abstract explanations
Supporting opinions
Hypothesizing

- Demonstrated ability to use organized discourse incorporating a broad range of high-frequency abstract vocabulary and complex structures with facility.
- Pronunciation and communication errors rarely interfere with a native speaker's understanding and listening comfort.
- Comprehension of everyday, technical and abstract discourse in a standard dialect.
- Level 3 topics include but are not limited to:

Practical issues
Social concerns
Professional subjects
Abstractions
Particular interests
Special fields of competence

Level 4 (Advanced Professional)

- Tasks require candidates to demonstrate the ability to tailor language to a variety of audiences, both formal and informal, for the purpose of:

Counseling
Persuading
Negotiating
Interpreting
Representing both sides of an issue

- Speech represents highly organized discourse, including extensive use of complex sentence structure and both high- and low-frequency abstract vocabulary
- No patterns of pronunciation and communication errors
- Comprehension of all standard and some non-standard dialects including common slang / technical jargon
- Can tailor language according to the situation and listeners.
- Can counsel, persuade, and advise.
- Exhibits no pattern of grammatical errors.
- Well-organized discourse

Level 5 (Equivalent to Well-Educated Native Speaker)

- • Speech equivalent to that of a well-educated native speaker of a standard dialect

SPEAKING LEVEL LEVEL

OPI: คำบรรยายระดับการพูดของ DLI: http://www.dlielc.edu/Testing/opi_level.html

Level 1: <https://vimeo.com/7292331>

Level 1+: <https://vimeo.com/7296765>

Level 2: <https://vimeo.com/13765717>

Level 3+: <https://vimeo.com/13765053>

Level 4: <https://vimeo.com/7296196>

Level 5: <https://vimeo.com/7296625>

Life is incomplete without.... ?

I need..... .

- Love
- Money
- Luck
- Family
- Friends
- GF/BF
- Home
- Bike
- Internet
- Smart phone
- Study
- My wife / My husband
- Clothes
- Facebook
- Entertainment
- Computer
- Movie
- College / School
- Father / Mother
- Others (Please identify:...)

2017

New Year's

Resolutions~~x~~

New Year's Resolution 2017

ปณิธาน ปีใหม่ 2560

Form good habits and break bad habits = สร้าง

นิสัยดี ๆ และเลิกนิสัยแย่ ๆ เช่น บอกตัวเองว่าต่อไปนี้จะ:

“ **Go to bed** วันละ **8** ชั่วโมง

Go jogging อย่างน้อยวันละ **30** นาที

Study before going to bed วันละ ชั่วโมง

Quit drinking เลิกเหล้า **Quit smoking** เลิกบุหรี่

Quit gambling on illegal lottery เลิกหวย

Quit eating sweets เลิกขนมหวาน...”

What do you do when you are hurt ?

I will..... .

1. Cry.
2. Sleep.
3. Listen to the music.
4. Sit in a corner and keep thinking.
5. Drive.
6. Walk alone outside.
7. Ignore.
8. Revenge.
9. Others (Please Specify:)

What hurts the most ?

What hurts the most ?

- Ignorance
- Love
- Being alone
- Being teased
- Fail in exam
- Losing someone special
- Watching your love with another person
- Waiting for someone
- Others (Mention please:)

